

Sygn. akt I C 302/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Mazur

Protokolant: stażysta Agnieszka Markowska

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 roku w Radomiu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. G.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od (...) S.A. w Ł. na rzecz E. G. tytułem zadośćuczynienia kwotę 60 000 (sześćdziesiąt tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 23 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. powództwo w pozostałej części oddala;

III. zasądza od (...) S.A. w Ł. na rzecz E. G. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 3 600 (trzy tysiące sześćset) złotych;

IV. nakazuje pobrać od (...) S.A. w Ł. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Radomiu) kwotę 3 000 (trzy tysiące) złotych tytułem brakującej opłaty oraz kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt IC 302/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 14 lutego 2013 roku (data stempla pocztowego) E. G. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. tytułem zadośćuczynienia kwoty 120 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 22 kwietnia 2009 roku doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniosła jej córka A. G. (1). Zdarzenie to spowodowało ogromny szok dla całej rodziny, a w szczególności dla matki małoletniej. Powódka podkreśliła, że była bardzo mocno związana z A.. Małoletnia była wesołym, otwartym i uczynnym dzieckiem, zaradnym i dojrzałym jak na swój wiek i z tego względu pomagała rodzicom w opiece nad młodszym rodzeństwem. Powódka podniosła, że bardzo głęboko odczuła śmierć córki, tym bardziej, że była obecna na miejscu wypadku i A. umierała w jej obecności. Wskazała, że żądana kwota w wysokości 120 000 złotych nie zniweluje jej bólu i smutku ale stanowić będzie stosowną kwotę zadośćuczynienia. Podkreśliła, że do tej pory otrzymała od pozwanego zadośćuczynienie w kwocie 15 000 złotych (k. 3-8).

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 sierpnia 2013 roku pozwana Spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu tego stanowiska wskazała, że nie

kwestionuje swojej odpowiedzialności cywilnej, ani powstania po stronie powódki krzywdy, której rozmiar należy określić przy uwzględnieniu wielu różnych okoliczności. Przede wszystkim należy ustalić czy rozmiar i intensywność krzywdy przekraczają przeciętną miarę. Wysokość zadośćuczynienia winna być także umiarkowana i odpowiadać stosunkom majątkowym panującym w społeczeństwie. W związku z tym żądane przez powódkę zadośćuczynienie jest zbyt duże, a wypłacona przez pozwaną kwota 15 000 złotych tytułem zadośćuczynienia stanowi sumę odpowiednią. Należy bowiem wziąć pod uwagę kompensacyjny charakter zadośćuczynienia oraz fakt, że ma ona służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia. Pozwany zakwestionował również żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu wskazując, że w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania (k. 65-68).

Strony podtrzymały swoje stanowiska przez cały czas trwania postępowania (k. 125)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2009 roku w M. doszło do wypadku drogowego w wyniku którego śmierć poniosła A. G. (1). Winnym zaistniałego zdarzenia był kierujący samochodem ciężarowym marki M. S. L., który nie zachowując należytej ostrożności podczas wyprzedzania doprowadził do przejechania jadącej rowerem A. G. i jej śmierci w wyniku doznanych obrażeń (okoliczność bezsporna).

S. L. jako posiadacz pojazdu mechanicznego marki M. o nr rej. (...) był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w Ł. (okoliczność bezsporna).

A. G. (1) w chwili śmierci miała 9 lat. Była dzieckiem niezwykle koleżeńskim, uczynnym i wesołym. Angażowała się w życie rodzinne, sprawowała opiekę nad młodszym rodzeństwem, często pomagała matce w zwykłych czynnościach życia codziennego. Małoletnia dobrze się uczyła, uczestniczyła w życiu klasy oraz różnego rodzaju imprezach i uroczystościach szkolnych. Była przygotowywana do uroczystości Pierwszej Komunii Świętej. A. była mocno związana z matką, z którą omawiała różne sprawy i której zwierzała się ze wszystkich swoich tajemnic (dowód: zeznania powódki k. 33v-34 i 125, zeznania świadków: G. P. k. 94v-95, M. P. k. 106v-107, A. G. (2) k. 107, kopia świadectwa szkolnego A. G. z dnia 20 czerwca 2008 roku k. 31, opinia o uczniu za semestr I roku szkolnego 2008/2009 k.32).

E. G. ma 32 lata i wykształcenie podstawowe. Nie ma zawodu, nie pracuje zarobkowo. Jest mężatką i ma siedmioro dzieci: P. urodzonego (...), P. urodzoną (...), K. urodzonego (...), M. urodzoną (...), J. urodzonego (...), K. urodzonego (...) i R. urodzoną (...). Utrzymuje się z prac dorywczych wykonywanych przez męża oraz z pomocy Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w S. (dowód: zeznania powódki k. 125, k. 33v-34, zeznania świadków: G. P. k. 94v-95, M. P. k. 106v-107, A. G. (2) k. 107, oświadczenie powódki o stanie rodzinnym, majątku, dochodach źródłach utrzymania k. 46-49).

Tragiczna śmierć córki oraz obecność powódki na miejscu wypadku bezpośrednio po zdarzeniu była dla niej silnie traumatycznym przeżyciem i spowodowała naruszenie integralności psychicznej. Wywołała zaburzenia procesów emocjonalnych, których skutkiem była apatia, przygnębienie, lęk, poczucie rezygnacji, pesymistyczny styl myślenia, zmiany w mechanizmach przystosowania oraz obniżenie odporności psychicznej. Spowodowała pogorszenie zdolności do funkcjonowania w życiu osobistym, rodzinnym i społecznym. Powódka stała się zamknięta w sobie i ukrywa uczucia przed najbliższymi. Stale korzysta z pomocy psychologa i wymaga nadal pomocy terapeutycznej (dowód: opinia biegłego psychologa E. Z. z dnia 20 grudnia 2013 roku k. 115-118, zeznania świadków: G. P. k. 94v-95, M. P. k. 106v-107, A. G. (2) k. 107, informacja psychologa J. W. z dnia 10 sierpnia 2009 roku k. 14).

(...) Spółka Akcyjna w Ł. wypłaciła powódce z tytułu zadośćuczynienia 15 000 złotych (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie i wymienionego wyżej materiału dowodowego, w tym na podstawie dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy. Sąd dał również wiarę zeznaniom powódki E. G. oraz świadków: A. G. (2), G. P. i M. P.. Zeznania te były bowiem spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Sąd podzielił ustalenia poczynione przez biegłego psychologa. Zdaniem Sądu opinia biegłego została

sporządzona w sposób rzetelny, zgodny z prawidłami wiedzy specjalistycznej, a płynące z niej wnioski były spójne i logiczne. Opinia ta nie była również kwestionowana przez strony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na samym wstępie rozważań należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, iż pozwany co do zasady ponosił odpowiedzialność cywilną za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 22 kwietnia 2009 roku, w wyniku którego A. G. (1) poniosła śmierć. Spór w sprawie sprowadzał się natomiast do ustalenia wysokości należnego powodce zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 446 § 4 kc Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W ocenie Sądu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że rozmiar i intensywność krzywdy jakiej doznała powódka z powodu śmierci jej dziecka A. G. przekracza przeciętną miarę. Śmierć dziecka jest dla każdego przeciętnego i prawidłowo funkcjonującego w społeczeństwie rodzica wielkim i traumatycznym przeżyciem, zaburza pewną przyjętą naturalną kolej rzeczy, w której to dzieci przeżywają swoich rodziców. A. G. (1) była drugim dzieckiem swoich rodziców i najstarszą z córek; łączyła ją bardzo mocna więź z matką. Małoletnia chętnie i często opiekowała się młodszym rodzeństwem, zajmowała się również drobnymi pracami domowymi - jak np. nakryciem stołu przed obiadem czy dokonywaniem małych zakupów, co w tak licznej rodzinie stanowiło dużą pomoc z jej strony. Podkreślić należy, że - jak wynika z opinii biegłego psychologa - nadal u powódki zauważalne są psychologiczne potraumatyczne skutki zdarzenia. E. G. była mocno związana ze swoją małą córką A.. Mimo upływu ponad 3 lat od zdarzenia przeżywa intensywne, negatywne emocje, nie potrafi oderwać się od przykrych przeżyć i doznań, pielęgnuje żal. Cały czas cierpi z powodu śmierci najstarszej córki. Członkowie najbliższej rodziny - mąż, siostra i szwagier zauważają zmianę w jej zachowaniu od chwili wypadku i wskazują zgodnie, że skrywa emocje, cały czas trudno jej otrząsnąć się z negatywnych przeżyć i musi korzystać z pomocy psychologa oraz środków farmakologicznych.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że powodce należąca jest od pozwanego z tytułu zadośćuczynienia kwota 75 000 zł.

Wobec powyższego, Sąd uwzględniając wypłaconą powodce przez pozwanego kwotę 15 000 zł, uznał jej żądanie dotyczące zadośćuczynienia za uzasadnione do kwoty 60 000 zł i dlatego kwotę tą zasądził od pozwanego na jej rzecz w punkcie pierwszym wyroku.

Żądanie pozwu dotyczące większej kwoty zadośćuczynienia Sąd oddalił w punkcie drugim jako wygórowane z tego względu, że nie znalazło ono uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym, a ponadto byłoby nieadekwatne w stosunku do dotychczasowego, zwykłego poziomu życia powódki. Podkreślić bowiem należy, że zadośćuczynienie winno się cechować umiarkowaną wysokością i odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Zadośćuczynienie nie może również być źródłem wzbogacenia, jedynie ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy. Podkreślić należy, że kwota łączna jaką otrzymała powódka od ubezpieczyciela i jaką zasądził na jej rzecz Sąd wynosi 75 000 zł. Kwotę tą należy uznać za adekwatną zarówno ze względu na doznaną krzywdę powódki jak i jej warunki majątkowe, osobiste i rodzinne.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Za początkową datę naliczania odsetek od zasądzonych kwot odszkodowania i zadośćuczynienia Sąd przyjął dzień wyrokowania. Sąd w tym względzie w okolicznościach niniejszej sprawy podziela pogląd zawarty w orzecznictwie, że zadośćuczynienie jest wymagalne dla powódki w niniejszej sprawie z datą wyrokowania, gdyż dopiero wtedy zostały ustalone wszystkie istotne okoliczności sprawy i w konsekwencji wysokość należnego zadośćuczynienia, (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1998 r. w sprawie II CKN 650/97 LEX nr (...)).

Orzeczenie o należnych powodcom kosztach procesu, zawarte w punkcie piątym wyroku Sąd - oparł na podstawie art. 100. zdanie drugie kpc. Uznając, że określenie należnej powodce sumy zależało od oceny Sądu, Sąd nałożył na

pozwanego obowiązek zwrotu kosztów procesu. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz E. G. kwotę składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł określonej w oparciu o § 6 punkt 6

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349 ze zm).

Z uwagi na charakter i wysokość żądania powódki oraz zakres jego uwzględnienia Sąd w punkcie trzecim wyroku nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 360 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego (k. 127) oraz kwotę 3 000 zł tytułem brakującej opłaty od uwzględnionej części powództwa. Orzeczenie w zakresie wydatków i opłat Sąd oparł na podstawie art. 100 zd. drugie kpc oraz art. 113 ust. 1 i art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dziennik Ustaw z 2005 roku Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.)

/-/ Na oryginale właściwy podpis.-